4de. Jaargang. Curaçao, den 10 September 1887. No 193

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.
De Agentuur:
JAN ELLIS, *Curaçao,* — Otrabanda.
JUAN CAPRILES, *Aruba,* — Playa.
JOSÉ A. ROSA HERRERA, *Bonaire.* — Playa.
UITSLUITEND AGENT VOOR FRANKRIJK
Teissedre, 39 Rue Paradis Poissonnière, Parijs.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

HOOG TIJD!

—o—

Het Romeinsche vraagstuk, waar dezer dagen zooveel over wordt geschreven, verdient de meeste belangstelling der Katholieken, want de hoogste belangen der Kerk staan daarbij op het spel. De verhouding van den H. Stoel tot de Italiaansche regeering, toch reeds zoo spannend, is een nieuwe phase ingetreden. Zooals men zich herinnert, is het gebleken, dat de Nota, door kardinaal Rampolla geschreven aan de nunciaturen, niet voor openbaarmaking was bestemd, allerminst voor een verminkte. Toch is dit geschied. Eerst verdacht men de Belgische regeering van de ontijdige openbaarmaking en vond men daarvoor een uitlegging, die voor 't oogenblik min of meer bevredigend was. Dezelfde uitlating geschiedde, intusschen gelijktijdig door de *Agence Havas* van Parijs en het Italiaansche progressistische regeeringsorgaan de *Riforma.*

Het stuk van *Havas* was afkomstig uit Brussel. Eerst werden dus de schuldigen aldaar gezocht, en het is geheel niet onmogelijk dat het de logemannen zijn geweest, die het katholieke ministerie in verdenking hebben gebracht. De katholieke pers te Rome, die weet, dat de Italiaansche regeering tot heel wat in staat is, leidde echter haar onderzoekingen langs een anderen weg en vond, zooals wij weten, den schuldige. Wie heeft de Italiaansche regeering het stuk in handen gespeeld? Dat is de vraag: want uit den aard der zaak was de Nota niet tot haar gericht. Welnu; de *Monde* weet uit zekere bron dat de Italiaansche regeering zich niet heeft ontzien weer eens het *postgeheim* te schenden! Hoe dit geschiedde is reeds in ons vorig nummer medegedeeld. „Ook met welke gevolgen: de weglating van een geheele zinsnede, waardoor het geheim werd verraden. En welk gewicht moet men hechten aan een daad van deze beteekenis? Het antwoord ligt voor de hand. De Paus is niet vrij, want het recht dat in een geordenden staat zelfs aan het individu niet wordt ontzegd, is hier schaamteloos met voeten getreden.

Het briefgeheim was te allen tijde heilig voor elk man van eer en karakter. Het postgeheim is een nog onschendbaarder recht, te meer, omdat het geen uitzonderingen toelaat, en misbruik maken er van, een inbreuk is op de sociale rechten.

Telkens als het postgeheim niet werd geëerbiedigd, werd dit een wederrechtelijke daad genoemd, een onwettige handeling, een misbruik van macht, een oneerlijke Machiavellistische handelwijze, een uitvloeisel van een wanbegrip, dat indruischt tegen het gezond verstand, tegen recht en eerlijkheid.

Het postgeheim moet staan onder de bescherming van wat men volkenrecht noemt; wie daar geen eerbied voor heeft, treffe de algemeene verachting. Geen vrijheid is denkbaar, waar wordt gespot met een wet zoo teeder als deze, een wet, die nooit straffeloos werd miskend. Het is de vernietiging der vrijheid, het is het aan banden leggen van rechten, waarop reeds de privaatpersoon aanspraak heeft. Hoeveel meer komt het dan toe aan den Paus, het hoofd der Kerk, die in onverhinderde betrekking en gedachtenwisseling *moet* staan met de geloovigen der geheele wereld. Deze daad van brutale willekeur door een den Paus vijandige regeering is een krachtig bewijs te meer, dat de Paus niet ten onrechte vraagt om vrijheid, om teruggave van zijn grondgebied, dat hem kan waarborgen tegen zulke schromelijke rechtsverkrachtingen.

De Italiaansche regeering had geen onhandiger daad kunnen verrichten; want zij levert de proef op de som, en toont door haar onverantwoordelijke daad, dat de grieven des Pausen gegrond zijn. Het is duidelijk dat Italië den Stedehouder van Christus tracht te fnuiken in zijn vrijheid, een heilig erfdeel van Christus Kerk, een nalatenschap alleen te verzekeren door souvereiniteit, die de Paus, — het blijkt — verplicht is te handhaven.

—

Rome moet aan den Paus behooren. Een tusschenweg is onmogelijk. Berusten in den toestand is medeplichtig worden aan Italie's verraad. Tegen het driest miskennen van een beginsel van zooveel gewicht is het krachtigst protest nog te zwak.

Door zoo'n daad brandmerkt zich een regeering voor eeuwig; de vrede wordt onmogelijk, van bemiddelen kan geen sprake meer zijn, de stap tot de verzoening is afgesneden; want welk vertrouwen kan de katholieke wereld hebben in een regeering, die zulke antecedenten heeft? Welke waarborg voor de onvermijdelijk vrije gedachtenwisseling tusschen den Paus en zijn vertegenwoordigers tot heil der volkeren? Wij hebben immers niets gemeen met den Koning van Italië, om van zijn wil afhankelijk te zijn. Niemand geeft hem het recht de woorden des Pausen naar verkiezing te doen controleeren, te verminken of te vervalschen,— de overgang is zoo groot niet. De katholieke wereld mag en moet eischen te staan in onmiddellijk verkeer met den H. Vader. De toestand is dus onhoudbaar en het onderscheppen van de Nota, handelend over het herstel van s' Pausen wereldlijk gebied, is zelf het welsprekend bewijs, dat er in dit schrijven slechts wordt aangedrongen op een onverzettelijk recht, dat gevaar loopt, neen, dat op dit oogenblik zelf schandelijk miskend wordt.

De Paus moet vrij zijn; vrij in zijn daden en handelingen, vrij in zijn schrijven, vermaningen en waarschuwingen, die hij richt tot hen, die eerbiedig luisteren naar zijn stem.

De koning van Italië tusschen hen en den Paus, tusschen Rome en de wereld, is een slag in het aangezicht van de heiligste belangen.

Hoog tijd wordt het dus dat de Mogendheden tusschenbeide komen. De Mogendheden hebben dan ook officieel kennis gekregen van deze willekeurige daad der Italiaansche regeering. Als het nu meer zijn dan „woorden" de verklaringen door Oostenrijk, Spanje en Portugal afgelegd, dat zij zamelijk instemmen met 's Pausen verlangen, dan moet er verandering komen in den hoogst zorgwekkenden toestand. De rapporten der nunciaturen deelden eenparig mede, dat verschillende buitenlandsche regeeringen gunstig gestemd zijn voor 's Pausen rechten, verontwaardigd over het heilloos geschrijf der Italiaansche pers, die hemel en aarde beweegt om aanhangers te winnen voor haar drijven: Rome behouden voor Italië's eenheid. Dat er een ommekeer op handen is en ook in Frankrijk streng wordt geoordeeld over Italië, bewijzen nog de woorden van Emile Olivier, een man, die van de wording van het eene Italië wel iets af weet. Maar hier wijzen wij nog op het feit, dat, nu het blijkt *hoog tijd* te worden, ook, al is 't laat, de sympathie voor den Paus bij de Mogendheden ontwaakt.

Hopen wij, dat weldra de wederrechtelijkheid een einde zal hebben genomen. De teruggave van Rome, de Eeuwige Stad, het bolwerk van het Christendom zou een schoon en vorstelijk geschenk zijn bij 's Pausen gouden jubelfeest.

(*Huisgezin*).

NOTICIA.

Union di San Hosé.

Fin di "Union di Compajeronan di San Hosé", manera mas be caba nos tabata na ocasion di haci nos lesadornan mira, ta di reuni jonkman catolicanan bao di direccion di un Bestnur i di un Sacerdote, aprobar pa Obispo ó Vicario Apostólico di e lugar caminda é ta establecer, coe obheto di haci nan bira hombar bon religioso, bon educar, berdaderamente cristian i digno miembro di sociedad. Principalmente den nos tempoe-aki di corrupcion, e Union-ai ta necesario pa libra homber catolicanan, — mas particularmente esnan koe pa nan oficio ó nan ocupacion ó nan posicion social ta cerar for di toer otro reunion,— for di e peligro grandi koe toer dia nan ta haja nan aden pa perde nan fé, nan moralidad, nan sumision na autoridad spiritual i temporal.

Tabata na anja 1846 koe un venerable Sacerdote Adolf Kolping, a institui e promé Union na Ebberfeld. Esai tabata un siminja sin balor na bista boetar den un tera fértil, foi cual bien lihé mester a nace un paloe grandi, cual su ramanan a plama na toer caminda. Semper nos ta mira e mes coe-ai den toer obra grandi di Dios. Na cuminsamentoe nan ta parce nada, ma creciendo nan ta mustra mas i mas cla nan mucho balor i nan interes. Asina tambe "Union di Companjeronan di San Hose," plantar den un stad chikitoe, a crece poco-poco i awor caba é ta asina plamar koe é ta conta caba mas koe 500 seccion. Número di companjeronan, homber di oficio, den e diferente seccionnan di "Union" ta mas koe 100,000 caba i den nan tin mas koe 50.000 baas di oficio, koe semper ainda ta fiel na nan programa i homber berdaderamente religioso i miembro útil i digno di sociedad.

No por ta di otro manera, sino koe un cos asina meste jama atencion di Cabes di Catolicismo, di Papa, principalmente aworaki koe toer caminda hende sin fé, sin religion ta predica libertad; esta: e libertad di doena satisfaccion na toer mal pasion, e libertad di horta, kima, mata i comete toer sorto di impiedad sin ningun castigo.

Lo ocupa mucho lugar si nos pone nos aki pa conta toer lo ke Su Santidad Pio IX a haci pa "Union di San Hosé," tantoe prueba grandi di su afeccion intima pa e obra grandi di Dios. Solamente nos kier moestra aki cuanto interesa S. S. Leon XIII

tin den progreso di e Union-ai, koe tin pa obheto di favorece bienestar temporal di obreronan pa medio di influencia di principio puramente cristiannan. Amor paternal di e gran Papa ta extendé tantoe pa chikitoe como pa grandinan di mundoe. Coe grandi satisfaccien nos ta coeminda un beneficie spiritual, koe últimamente S. S. a doena na "Union di San Hose" i na toer esnan, koe contribui di algun manera pa hacié progresa. S. S. a haja bon di doena e siguiente indulgencianan:

1° Un indulgencia plenaria na toer Companjero di San Hosé riba dia koe nan bira miembro di Union; condicionnan ta: confesa y recibi Santa Comunion.

2° Un indulgencia plenaria: *a*, riba dia di fiesta di San Hosé; *b*, riba aniversario di fundacion di Union ó riba dia Domingo koe ta sigui fiesta di fundacion. Condicion: confesa, ricibi i bisjita misa di parokia i resa ai segun intencion di Su Santidad.

3° Un indulgencia di 100 dia na toer Companjero, koe haci algun obra na Union, ó koe resa Dia Luna coe un coerazon penitente, psalmo *Miserere*.

E indulgencianan nombrar bao di *a*, *b* i 3° por ta ganar tambe pa president, intructor i bienhechornan di Union: nan por ta aplicar tambe na almanan di purgatorio.

No por ta di otro manera sino koe Su Santidad, doenando e indulgencianan-ai na Union di San Hose, kier moestra Catolicanan, com conbencir é ta di trabao saludablenan di e Union i na mes tempoe exhorta toer hende pa contribui na su adelanto i progreso asina tantoe posibel sea coe judanza spiritual ó temporal.

Obispado di Galicia i Hubileo di Papa.

Na ocasion di Hubileo Sacerdotal di S. S. Leon XIII, tres Arzobisponan di Lemberg, di rito latino, griego i armenio, como tambe toer otro obispo latino i griego di Galicia a publica un carta colectiva na fielnan di nau diócesisnan, pa anuncia nan, koe, den curso di e anja-aki mundoe catolica lo celebra *Boda di Oro* di Soberano Pontífice, i pa excita nan na uni nan coe Catolicanan di toer otro lugar di mundoe i doena, di un manera enteramente especial, testimonio di nan amor pa Iglesia i pa su Hefe Supremo.

E obisponan ta recorda e asistencia especial, koe Senjor ta doena Iglesia i koe ta na bista di mundoe den tempoe di gran prubamentoenan i di calamidad.

Na tempoe di Pio IX muchoe hende tabata kere, koe Iglesia i Pontificado Romano tabata na víspera di su ruina. Ma corda koe e entusiasmo general, koe figura grandi di Pio IX ta inspira, e Pontífice, koe a reina di mas largoe despues di San Pedro, — e entusiasmo general a destrui toer prevision di enemigoenan. Nos ta mira un número grandísimo di peregrino jena Ciudad Eterna i doena testimonio di forza i vitalidad di fé. E espectáculo-ai no a caba coe morto di e gran Papa. E tin pa sucesor un homber eminente pa e cualidad grandinan di su espíritu elevar, di su coerazon grandi i di su carácter. Esai ta Leon XIII, kende su reino ta marcar coe hechonan di un importancia extraordinario, i kende su amor pa ciencia i su espíritu di caridad ta goza di admiracion di mundoe henter.

E carta pastoral ta papia mucho na fabor di zelo católico di e obisponan di Galicia i di nan sumision na Santo Padre. E ta tambe un acto masjá importante koe ta afirma e union i acuerdo koe ta existi den Catolicanan di diferente ritonan di Galicia, i koe pastornan di e diócesisnan kier a larga mundoe conoce na ocasion di e gran fiesta catolica.

Un declaracion anti-Romana.

Un número grandi di domi i lego protestant di Alemania a haci un declaracion na gobierno di Berlin i na consehó eclesiástico superior. Segun e senjornan-ai, e último ley religioso di Alemania ta impone protestantismo deber nobo di lucha contra Papado. Segun nan, solamente fé biboe por salba "libertad religioso i nacional" contra "Iglesia universal hesuítico-romano." Nan ta pidi un modificacion di relación den Estado coe Iglesia evangélica. Segun nan, union religioso meste ta buscar menos den arbitrariedad di gobierno koe den conviccion i acuerdo religioso di toer cristian.

Conclusion ta anto...... koe Estado meste paga Iglesia protestant mihó.

¿ Kiko e protestantnan-ai lo a bisa, si Catolicanan usa asina un lenga pa coe protestantismo ?

STAND DER MAAN.

N. M. 17 Sept. 9 u. 23 min. A. M.

Opkomst der Zon:

15 September 5 u. 55 min.

Ondergang der Zon:

15 September 6 u. 5 min.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Gouvernements-Besluiten.

Curaçao, den 9n. Sept. 1887.

Bij Koninklijk besluit dd. 21 Juli 1887 N° 48, is de Heer Mr. *E. Opzoomer*, advocaat en plaatsvervangend kantonrechter te *Gouda*, benoemd tot lid van het Hof van Justitie in de kolonie *Curaçao*.

Bij Ministerieële beschikking dd. 21 Juli 1887 Lett. B N° 24, is aan den Heer Mr. *J. P. Smeele*, Procureur-Generaal bij het Hof van Justitie, thans met verlof in *Nederland*, tot verder herstel van gezondheid, eene verlofsverlenging voor den tijd van *zes maanden* verleend.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 3 September 1887 N° 520 is aan den Heer *José Antonio Diaz Rojas*, tot wederopzeggens toe, vergunning verleend om op dit eiland de ziekten der urine-organen te behandelen.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 5 September 1887 N° 523 is de Heer *E. Lansberg* belast met de waarneming der betrekkingen van plaatsvervanger van den Kantonrechter en auditeur bij de Schutterij op *Curaçao*.

De Gouvernements Secretaris,

HELLMUND.

—Reeds meermalen is 't ons gebleken, hoezeer Z. H. Paus Leo XIII belang stelt in den bloei dier vereenigingen, welke zich ten doel stellen door den invloed der zuiver christelijke beginselen het tijdelijk geluk van den werkman te bevorderen en hem te heiligen door middel van zijnen arbeid; Zijn Vaderlijke liefde strekt zich uit evenzeer tot de kleinen als tot de grooten der aarde. Met groote ingenomenheid begroeten wij wederom een geestelijke weldaad, door Z. H. onlangs verleend aan de St. Josephs-Gezellen-vereening en aan allen, die op eenigerlei wijze deel nemen aan hare meerdere ontwikkeling. 't Heeft namelijk Z. H. behaagd de volgende aflaten te verleenen:

1°. Een vollen aflaat aan alle St. Josephs-Gezellen op den dag hunner opneming in de Vereeniging; voorwaarden zijn: Biecht en communiceeren.

2° Een vollen aflaat: *a*, op den feestdag van den H. Joseph; *b*, op den verjaardag der stichting of op den daaraan volgenden Zondag.

Voorwaarden: biechten, communiceeren, bezoeken der parochiekerk en daar bidden tot intentie van Z. Heiligheid.

3° een aflaat van 100 dagen aan alle gezellen, die eenig goed werk doen aan de Vereeniging, of 's Maandags met rouwmoedig hart den Psalm Miserere bidden.

De aflaten genoemd onder *a*, *b* en 3° kunnen eveneens verdiend worden door de voorzitters, leeraren en weldoeners der Vereeniging; ook zijn zij toepasselijk op de geloovige zielen in het vagevuur.

't Kan wel niet anders, of Z. Heiligheid heeft door 't verleenen dezer aflaten nogmaals aan de geloovigen willen leeren, hoezeer hij overtuigd is van de zegenrijke werking dezer Vereeniging en allen krachtig willen aansporen, zooveel mogelijk door geestelijken of geldelijken steun haren bloei te bevorderen.

—Woensdag jl. is alhier met het stoomschip *Prins Willem I*, van den K. W. I. M. D., aangekomen, de heer J. B. P. L. Seiler, benoemd tot gouvernements-geneesheer op Bonaire.

—Den 30n. Juli jl. heeft de heer Cornelis Gorsira, Curaçaonaar, het eerste gedeelte van zijn examen in het Notariaat te 's Gravenhage met gunstig gevolg afgelegd.

NEDERLAND.

—De Eerste Kamer heeft het voorstel-Schaepman met 27 tegen 11 stemmen verworpen. Dit is voor niemand iets nieuws geweest. Men begreep, dat, zoodra de Loge hare eischen gesteld had, er voor de "vrije mannen" der Eerste Kamer niets overbleef dan demoedig het hoofd te buigen. Maar ook erkent ieder, dat door deze verwerping niets verloren is, terwijl de discussie groote voordeelen voor ons heeft opgeleverd.

Heeft men artikel 194 gered, meenend dat men daardoor de openbare school achter een bolwerk bewaarde — een onzinnige meening, want men kan met art. 194 de openbare school heel wat kwaad doen — men heeft in het algemeen en wel op vrij scherpe wijze de schoolwet van 1878 veroordeeld en jammerend erkend, dat het haar schuld juist is, dat het bijzonder onderwijs zoozeer vooruitgaat. Wij hoorden hier de echo van al wat wij de laatste 10 jaar over het onderwijs gezegd hebben; niet tegen de grondwet moest onze strijd gericht zijn, daarmee viel niets te winnen, zoo als de uitkomst in *elk* opzicht geleerd heeft, maar tegen de schoolwet van 1878, die, door hare overdrijving, hare hatelijkheid en hare uitputting der geldmiddelen van den Staat, zelf ons de middelen aan de hand gaf om haar te bestoken en het liberale schoolstelsel onmogelijk te maken. Maar helaas, vele jaren zijn met het verderfelijk Grondswetsherzieningsgebazel verspild, en de wet van 1878 liet men stilletjes haar gang gaan.

(*Maasbode*).

—Het voornemen bestaat de verkiezingen voor de Tweede Kamer, na de ontbinding te doen plaats hebben op Dinsdag 13 dezer maand.

BUITENLAND.

ITALIË. — De *Univers* weerspreekt het bericht, als zou de Paus een werkzaam aandeel in de verkiezingen nemen en in het Italiaansche Parlement eene Katholieke partij willen vormen om concessiën te verkrijgen. „Zoude het te begrijpen zijn,"—schrijft het Parijsche blad,—dat op het oogenblik dat de Paus zoo krachtig het bezit van Rome, het uitgelezen gedeelte van zijn tijdelijke goederen, eischt, Katholieken er zouden komen zetelen in een Parlement, dat zijne zittingen daar slechts door de Revolutie houdt?"

Volgens de *Univers* blijft de Paus ten dien opzichte bij zijne tot dusver gevolgde houding.

—Het Italiaansche ministerie, na den dood van den heer Depretis ontbonden, is weder opnieuw samengesteld. Men meldt dat de heer Crispi bepaald het voorzitterschap van den ministerraad op zich genomen heeft. De koning had geen besluit willen nemen voor de begrafenis van den heer Depretis; dit was een huldeblijk aan de nagedachtenis van den overledene, Men vindt echter wel, dat dit uitstel buitengewoon lang van duur is geweest. Eerst na verloop van een week na de begrafenisplechtigheden van den heer Depretis meldde men de benoeming van den heer Crispi. En toch moet gezegd worden, dat deze benoeming de crisis niet geheel en al oplost.

In werkelijkheid, het bericht zegt niet, of de heer Crispi eveneens belast is met de portefeuille van Buitenlandsche Zaken, welke hij bijzonder gaarne zou verlangen, of dat hij eenvoudig minister van Binnenlandsche Zaken blijft met het voorzitterschap over den ministerraad. En dit is het juist, hetgeen van het meeste belang is te weten. Eenige dagen geleden zeide men, dat het niet onmogelijk was, dat, zoo de heer Crispi geene formeele verzekeringen gaf ten gunste van de handhaving van het verdrag met Oostenrijk en Duitschland, koning Humbert, verzekerd van den steun van Von Bismarck, zou trachten opnieuw aan de Kamer den heer di Robilant voor te stellen, die dan de leiding der buitenlandsche zaken zou aanvaarden. Dit bericht wordt echter niet geloofd en wel op de volgende gronden.

Van den eenen kant zou het iets vreemds zijn, dat de koning zijne ministers aan de Kamer met geweld zou willen opdringen; overigens zou de verhouding tusschen de kroon en het parlement onmogelijk afhankelijk kunnen zijn van den steun van een vreemd gouvernement. Van den anderen kant zou het voldoende zijn, dat een ministerie al te klaarblijkelijk van dien steun verzekerd was, om hem bij het meerendeel der natie van den beginne af aan onbemind en ongewild te maken. Het is niet minder waar, en de *Italie* houdt het feit, in weerwil van tegenovergestelde verzekeringen, vol, dat de heer di Robilant voor eenige dagen naar Berlijn is gegaan, waar hij door Von Bismarck is ontvangen, met wien hij langen tijd geconfereerd heeft. Het is hoogst waarschijnlijk, dat in dit onderhoud de door den dood van Depretis ontstane verwikkelingen besproken zijn geworden. En dit is het juist, wat de candidatuur van den heer di Robilant voor de leiding van den raad nog onmogelijker dan voorheen maakt.

FRANKRIJK. — Te Châtillon is dezer dagen op een heuvel ter eere van den grooten Paus Urbanus II met de meeste plechtigheid een reusachtig standbeeld onthuld; het geschiedde onder begunstiging van schoon weder en de tegenwoordigheid eener massa geloovigen van minstens twintigduizend personen. Dertig bisschoppen waren aanwezig, waaronder de beroemde Mgr. Langenieux, aartsbisschop van Reims. Ook de nieuwe Pauselijke nuntius, Mgr. Rotelli vereerde het feest met zijne tegenwoordigheid. De bisschop van Orleans was verhinderd te komen door de plotselinge secularisatie van al de scholen zijner residentie-stad.

De heuvel van Châtillon, die het geheele Marne-dal beheerscht, was prachtig versierd met Pauselijke vlaggen en wimpels; het op den top staande standbeeld maakt een diepen indruk door zijne reusachtige afmetingen.

Eene schoone tribune was opgericht, alsmede zitplaatsen voor de prelaten. Te 3 ure begaven zich de bisschoppen, gevolgd door 400 priesters, muziekvereenigingen, detachementen gendarmes en pompiers uit de prioris van Binson, ter plaatse. Op de hoogte gekomen, is de stoet door eene ontelbare volksmenigte gevolgd.

Achter de zitplaatsen der bisschoppen bevinden zich de hertogin d'Uzès en hare kinderen, graaf Mareuil, generaal de Charette, graaf de Chamds, gravin de Rougé, enz.

De commissie voor het gedenkteeken heeft dit overgedragen aan kardinaal Langenieux. Op dit oogenblik galmen de fanfaren, en weerklinken de gewijde gezangen.

Mgr. Freppel betreedt de tribune en spreekt eene lofrede uit op Paus Urbanus II, welke herhaalde malen werd onderbroken door warme toejuichingen.

Mgr. Rotelli zegent plechtig het brons. Paus Urbanus II staat gehuld in zijn Pauselijk gewaad. Hij draagt de tiaar. In de eene hand heeft hij een kruisbeeld; met de rechterhand toont hij, in een zeer schoone pose, den hemel.

De toejuichingen werden slechts gestaakt, als er voor Frankrijk gebeden en het *Te Deum* aangeheven wordt.

De orde is geen oogenblik gestoord. De zegening der prelaten was inderdaad indrukwekkend. Des avonds was de vlakte, waar het gedenkteeken staat, geïllumineerd en

werd een vuurwerk afgestoken. Mevrouw de hertogin d'Uzès gaf des avonds een banket aan de tegenwoordig zijnde prelaten.

Nog andere maaltijden werden er gegeven.

In de omgeving, hoe grootsch ook, waarin 't gedenkteeken zich verheft, schijnt het beeld van Urbanus II nog kolossaal.

—Het *Journal des Débats*, de verkiezing van Prins Ferdinand voor den troon van Bulgarije besprekende, zegt, dat de diplomaten en de pers van Europa gebelgd zijn tegen den Coburger; de officiëele organen van Berlijn, Weenen en St. Petersburg vallen hem hard aan, en zelfs de Engelsche bladen, oude vrienden van Bulgarije, doen hetzelfde.

"Men kan de onwettigheid van zijn gedrag niet in twijfel trekken," zegt het *Journal des Débats*; "als de zaak uit een theoretisch oogpunt beschouwd wordt, dan is er nooit eene quaestie van internationale rechten geweest, die eenvoudiger genoemd kan worden. Hij nam bezitting zonder de voorafgaande bekrachtiging van de Porte en de Mogendheden; hij werd gekozen door de Groot Sobranje, op eene onregelmatige wijze bijeengeroepen; hij werd gekozen door eene vergadering, waarop afgevaardigden van Oost-Rumelië tegenwoordig waren; hij heeft het Berlijner verdrag geschonden, alsook de schikking tusschen Bulgarije en de Porte verleden jaar tot stand gebracht, met toestemming der Mogendheden, waarbij de Prins van Bulgarije slechts Gouverneur-Generaal van Oost-Rumelië wordt.

„In 't kort, wend u waar of gij verkiest, en gij zult zien, dat zijn toestand valsch, onregelmatig en tegenstrijdig met de tractaten is. Ja, hoe zal er een einde aan dezen stand van zaken gebracht worden? Wij hebben niet te doen met theoriën. Tenzij er een nieuw binnenlandsche opstand in Bulgarije uitbreke of een vrijwillige afstand plaats grijpe—wat altijd mogelijk is—is het een feit, dat niets tegen den Prins zal gedaan worden, indien Turkije of Rusland het initiatief niet nemen.

"De gemoedsgesteldheid en de voorzichtigheid van Turkije maken het onwillig om zich te bewegen. Binnen de twee laatste jaren, van 18 September 1885 tot 21 Augustus 1887, is er geen dag voorbijgegaan zonder dat Bulgarije Turkije honderden goede redenen gegeven heeft om de grens van Oost-Rumelië dwars over te steken en opnieuw de handen te slaan aan Philippopolis. Het heeft echter beter geoordeeld geen voordeel te trekken uit deze goede redenen. Wij zijn van meening dat het wijselijk gehandeld heeft. Zelfs als de Mogendheden eenstemming mochten gewenscht hebben, dat Turkije Oost-Rumelië bezetten zou, zou het nog aarzelen zich daaraan te wagen; dus is het zeker dat het niet eens zijn der Mogendheden een nieuwe beweegreden is voor Turkije om niet haastig te handelen.

"Maar Rusland, in geval van nood, kan zonder machtiging van Europa handelen. Wat meer is,—te oordeelen naar de uitingen van het officiëel orgaan van Berlijn,—sommige Mogendheden zullen veeleer willen zien dat Rusland Bulgarije ten onder brenge. Ten slotte, de aanstelling van Prins Ferdinand van Saxen-Coburg is eene niet meer directe en gewelddadige uittarting tegen Rusland dan de opstand van 18 September 1885, of de aanstelling van het regentschap, of de bijeenroeping van de Sobranje.

"Met het oog op al deze aanvallen op internationale overeenstemmingen en op de speciale rechten, waarop zijne aan Bulgarije bewezen diensten het aanspraak doet hebben, heeft Rusland eene zelfde houding aangenomen: die van een grooten Staat, die op de toekomst rekent en zijn tijd afwacht. Terwijl de Russen deze houding handhaven zal de Europeesche diplomatie ons de zonderlinge vertooning van hare eenstemnigheid aanbieden in de verkondiging dat de schending en onmacht van het Berlijner verdrag hetzelf geëerbiedigd maken."

De mobilisatie van een Fransch legerkorps.

Frankrijk is in 18 militaire districten ingedeeld; elk dier districten heeft zijn legerkorps. Het 19e legerkorps is in Algerië; de troepen in Tonkin en Cochinchina zijn bij de daar inlandsche regimenten ingedeeld; de Fransche manschappen, ongeveer 35 duizend man sterk, zijn ontnomen aan het gewone jaarlijksche contingent en ontleend aan de vierde compagnies der verschillende bataillons.

Het Fransche leger is verdeeld in drie bannen; de eerste ban is samengesteld uit de manschappen van 20 tot 25 jaren, met vijfjarigen effectieven dienst; tot den tweeden ban of de reserve behooren de manschappen van 25 tot 29 jaren, die in oorlogstijd insgelijks effectieven dienst verrichten en dan bij hunne respectieve vroegere compagnieën worden ingedeeld. In vredestijd worden zij elk jaar, 28 dagen, voor exercitiën opgeroepen. De derde ban of het territoriaalleger is samengesteld uit de manschappen van 29 tot 40 jaren, om in tijd van oorlog vesting en garnizoensdienst te verrichten. Deze worden in vredestijd gedurende 13 dagen opgeroepen. Elk der drie bannen heeft zijne afzonderlijke kaders en organisatie, zoodat in geval van leger-mobilisatie het aantal officieren van den eersten en tweeden ban onder de wapenen verdubbeld is. De diensttijd der officieren van het territoriaalleger is onbeperkt, naar gelang hunner gezondheid en krachten. Voor den dienst der cavalerie en artillerie, behoorende tot den tweeden ban, die in vredestijd niet bereden zijn en waarvan de kaders slechts op papier bestaan, heeft er elk jaar, in elk legerdistrict, onder toezicht eener speciale militaire commissie, eene telling en beschrijving plaats der paarden en muilezels, die, ingeval van mobilisatie, voor den dienst kunnen worden opgeëischt.

Elk legerkorps bestaat uit twee afdeelingen, elke afdeeling uit twee brigades, elke brigade uit vier regimenten infanterie, gedekt door cavalerie en artillerie. Buiten en behalve de cavalerie, die deel uitmaakt der brigade, bestaan er regimenten van zoogenaamde vliegende cavalerie, die ter beschikking blijven van den minister van oorlog, anders gezegd van den generalen staf.

De mobilisatie geschiedt op telegraphische order van den minister van oorlog, als chef van den generalen staf aan den opperbevelhebber van het betrokken legerkorps gericht. Door dezen wordt de aanschrijving medegedeeld aan den opperbevelhebber zijner twee afdeelingen, die haar op hunne beurt overmaken aan de onder hun bevel staande brigades. Tegelijkertijd worden de manschappen in het militair district, waarvan het legerkorps gemobiliseerd wordt, door openbare bekendmakingen, in elke gemeente opgeroepen, en cantonsgewijze, onder de leiding der gendarmerie of van een daartoe aangewezen onderofficier bijeengetrokken.

Bij wijze van proefneming zal, van den 1n tot den 21n dezer maand, een enkel legerkorps in het Westen worden gemobiliseerd. Volgens de jongst ontvangen telegrammen zou men het 17e legerkorps daarvoor aangenomen hebben. De proefneming heeft een dubbel doel; eerstens wil men weten binnen welken minst mogelijken tijd men de manschappen zal kunnen embarqueeren, op gegeven plaatsen afzetten, op andere plaatsen weder nieuwe manschappen opnemen, opvolgend de bataillons, de regimenten en de brigades vormen, om ten slotte de afdeelingen onderling te doen manoeuvreeren en de eene met de andere bijeen te trekken.

Voorst zullen er proeven worden genomen met decentratie, om onverwacht op een aan te wijzen punt in het open veld een of meerdere brigades te kunnen vereenigen. De manschappen zullen allen krijgsvaardig zijn, met geladen patronen en vollen last, om te zien welke vermoeienissen zij zullen kunnen doorstaan. Voor de latere oefeningen zullen de scherpe patronen tegen losse patronen worden verwisseld; gedurende de manoeuvres zullen de laatste worden verschoten, om te zien in welk een betrekkelijk korten tijd, het geheele legerkorps van nieuwe ammunitie zal kunnen worden voorzien. De troepen zijn voor de eerste dagen geproviandeerd, maar daarna zullen de bewoners in de steden en te platte lande daarvoor worden gerequisitioneerd. Daar het dus een volkomen proefneming geldt, niet alleen van troepenbewegingen, maar ook van militaire administratie te velde, is niet alleen de geheele tweede ban, dat is te zeggen de reserve opgeroepen, deel uitmakende van het te mobiliseeren legerkorps, maar tevens de intendantie dienst van den derden ban of het territoriaal leger.

In vele opzichten is men niet gerust over den uitslag; men voorziet dat de spoorwegdienst niet genoegzaam in staat zal zijn aan de eischen van spoedige bewegingen en concentratie te voldoen, dat daaruit onvermijdelijke vertragingen en gevolgelijk groote teleurstellingen zullen ontstaan. Men gelooft algemeen, dat de reservisten dezen keer zeer trouw zullen opkomen, maar men vreest minder goeden wil, indien de zaak eens ernst werd, en dat het effectief, waarop men aanvankelijk zal hebben gerekend, dan niet zal worden bereikt. Men acht ook het verleende crediet van 9 millioen onvoldoende, en men schat dat, wegens de te verleenen schadevergoedingen voor onvermijdelijke requisities van allerlei aard, zooals paarden, trekdieren, karren, vee, voedingsmiddelen, enz., men te nauwernood met 12 millioen zal kunnen volstaan.

—Twee Secretarissen van generaal Ferron zijn, naar uit Parijs gemeld wordt, in hechtenis genomen, onder beschuldiging van hoogverraad. Men wil, dat zij de plannen der voorgenomen mobilisatie openbaar hebben gemaakt. Het ministerie was natuurlijk grootelijks verergerd wegens die ontijdige openbaarmaking.

—De Fransche officieren in Algiers, hunne afwachting bij den hertog van Edimburg willende maken, hebben ten antwoord gekregen, dat de hertog te bed lag. De Fransche pers is woedend om die behandeling.

DUITSCHLAND.—Op het bij de Pruisische regeering door den provinciaal der Capucijnen in Westfalen ingediend verzoek om verlof tot heropening der opgeheven kloosters, kwam in het begin der vorige maand voor het klooster van Munster in Westfalen een toestemmend antwoord. Men hoopt, dat dezelfde vergunning voor de overige kloosters thans niet lang meer op zich zal laten wachten.

—Duitschland schijnt tegenwoordig op goeden voet met Oostenrijk te staan, te oordeelen naar de jongste ontmoeting der twee keizers te Gadstein. Men beschouwt het verbond tusschen de twee keizerrijken als een hechten waarborg voor den Europeeschen vrede. Of dit niet wat te rooskleurig is gedacht? Duitschland staat met Rusland en Frankrijk op alles behalve vriendschappelijken voet, en, vooronderstelt eens, dat het geval zich voordeed, dat Duitschland aan zijne oostelijke en westelijke grenzen tegelijk werd aangevallen, zou Oostenrijk zoo bereid zijn zijne legers aan te sluiten bij de Duitsche? De gevoelens der vorsten zijn nog niet die der natiën, en of Oostenrijk Sadowa al zoo spoedig zou vergeten zijn, valt te betwijfelen. Daarenboven is het de vraag, of de Duitsche en Oostenrijksche legers, die niet alleen uit verschillende ijverzuchtige nationaliteiten maar zelfs uit de meest heterogeene rassen zijn samengesteld, zouden kunnen opwegen tegen de macht, die Frankrijk, onmiddellijk eensgezind zoodra het *la patrie* betreft, en het onmetelijke Czarenrijk kunnen opleveren.

Maar Duitschland heeft nog een vijandigen nabuur, dien de *Kreuzztg.* wel een artikeltje waard acht. Het offcieuze blad schrijft onder den titel *Door vijanden omringd*:

„Het Duitsche volk erkende spoedig na zijne overwinning, dat het eigenlijk in het belang van Denemarken lag, met Pruisen voortaan in vrede en vriendschap te leven, maar in de heerschende kringen gloeide de haat voort, en thans is Denemarken zonder den minsten twijfel met Frankrijk en Rusland één in de vijandige gezindheid tegen het Duitsche Rijk.

„Wanneer wij al dit niet wisten,—de minister van oorlog, generaal Bahnson, een Boulanger in vestjeszak-formaat, maakt er druk werk van, om ons dit ten duidelijkste aan het verstand te brengen.

„Hij reist het land rond—hetgeen echter onder de Deensche ministers mode is geworden—agiteert tegen Duitschland, predikt de noodzakelijkheid eener sterke defensieve macht, waarbij hij evenwel duidedelijk genoeg laat doorschemeren, dat de Deensche macht ook wel offensief zal optreden, zoodra de Duitsche adelaar van het westen en het oosten zou worden aangepakt.

„Wij maken hiervan geen melding, omdat wij daardoor ongerust zouden zijn—het zou al zeer wonderlijk moeten gaan, wanneer deze adelaar niet zooveel kracht en behendigheid zou behouden om zich ook nog tegen het winterkoninkje te verweren en het eene les toe te dienen, die,—dewijl het niet slim genoeg was, door den pluimdos des adelaars beschermd, op te stijgen—het ten minste belet het gevederte van den laatsten nog ooit hinderlijk te worden.

„Ja, het eind-resultaat eener Russich-Fransch-Deensch *entente* zou wellicht tot de overtuiging kunnen voeren, dat eene inlijving van Denemarken bij het Duitsche Rijk eene maritieme noodzakelijkheid voor ons is.

„In den strijd der grooten hebben de toegetreden kleinen in vele gevallen de kosten reeds met hun leven betaald. Dat mogen de Deensche *revanche*-mannen, die niets uit de geschiedenis hebben geleerd, wel ter harte nemen, zoolang ons de vrede nog is beschoren."

De *Kreuzztg.* schijnt eene vriendin te zijn van doortastende middelen; o. i. echter zou de inlijving van Denemarken bij Duitschland, dit Rijk een blok aan het been zijn, daar het in een oorlog wellicht de kans zou schoon zien evenals Polen en de Elzas, om zich tegen zijne veroveraars te keeren.

De *N. D. Zeitung* zegt, dat deze en nog andere harde aanvallen tegen Denemarken volstrekt niet in verband staan met de Duitsche politiek.

—In het eigenhandig schrijven van den keizer van Duitschland aan den Paus ter gelegenheid van Zr. Hs. jubilé drukt de keizer zijne groote voldoening uit, dat Paus en Keizer in hunnen ouderdom nog den godsdienstvrede hebben kunnen herstellen. Hij prijst de politiek des Pausdoms en spreekt van „de grootheid dezer zending van vrede, orde en overeenkomst." Hij zinspeelt op de persoonlijke politiek van Leo XIII en zegt, dat dank zij den werkzame pogingen van den Paus en Duitschland, de vrede mogelijk is geweest en zijn zal.

De Paus heeft een kort maar beteekenisvol antwoord gezonden, waarin Z. H. van de vreugde spreekt, nu hij den godsdienstvrede in Pruisen ziet herleven en de hoop uitdrukt, dat de keizer de belangen der Katholieken zal beschermen. Z. H. spreekt zijn levendigen dank uit voor 's keizers gevoelens, waaraan hij zich ten volle aansluit.

—De Pruisische minister van eeredienst heeft den Franciscanen ook den terugkeer in het klooster te Dorsten toegestaan.

BELGIË.—Omtrent de redevoering van generaal Van der Smissen die ten gunste van algemeenen dienstplicht sprak, gaan in alle conservatieve bladen des lands scherpe stemmen van afkeuring op. Alleen het ministerieële *Journal de Bruxelles* noemt zijne woorden tot groote verontwaardiging der bestrijders van het dwaze militarisme "eene mannelijke en patriotieke taal," waaruit men zou mogen opmaken, dat het ministerie van oorlog hem hierin de hand boven het hoofd zal houden.

De *Courrier de Bruxelles* maakt de volgende opmerking:

"Het is mogelijk dat in Mexico—waar de dappere generaal heeft kunnen zien, dat het leger de politiek van het land overheerscht—de *pronunciamento's* tot de zeden behooren, maar wij zullen hier in België nooit dulden, dat zulke houding aangenomen worde door de hoofden des legers, die niet de meesters, maar de dienaars zijn van het land. Zij vertegenwoordigen onder geen enkel opzicht het nationaal gezag; als het land zijn wil heeft doen kennen bij monde van zijne grondwettelijke vertegenwoordigers, dan eischen plicht en militaire tucht, dat de hoofden zich bukken, en zonder morren.

"Die plicht is des te dringender, dat de luitenant-generaal—volgens onze inlichtingen—op eigen gezag gesproken heeft. Hij behoeft niet te verwachten, beschermd te worden door den Koning, noch door den minister van oorlog, noch door het hoofd des kabinets. Luitenant-generaal Van der Smissen, die eene zoo strenge tucht in het leger doet heerschen, moet begrijpen, dat zelfs de schijn van protest van een corpshoofd tegen den wettigen wil des lands, niet kan geduld worden. Het voorbeeld van tucht moet van hoogerhand worden gegeven. Wij gelooven een persoonlijken dienst te bewijzen aan den al te driftigen opper-officier en aan de officieren, die hem toejuichten, met hun de gevaren van eene dergelijke houding aan te wijzen. Indien deze of gene officier zich tegen het gouvernement of

tegen de Kamers wil verzetten en hun zijn sabel tusschen de beenen werpt, dient er spoedig en streng recht te worden gedaan over eene handelwijze, die tegen den militairen plicht indruischt.

ENGELAND. — Een feit, dat duidelijk bewijst, welke vooruitgang de geest van verdraagzaamheid in Engeland sinds eenige jaren heeft gemaakt, is de uitnoodiging die verleden maand aan kardinaal Manning werd gedaan, om hem te verzoeken, de prijsuitdeeling aan boord van de schip-school *Shaftesburg* voor te zitten.

Deze vaartuigen zijn een soort van strafhuizen, aan welker boord men de kinderen plaatst, die door de politie voor eenig misdrijf aangehouden, en door de rechtbank geacht worden als hebbende zonder nadenken gehandeld. Onder een strenge en tevens vaderlijke tucht, onder den invloed van het godsdienstig onderwijs, hetwelk door de bedienaars van hun eigene Godsdienst wordt gegeven verbeteren deze kinderen gewoonlijk. Eenige gewezen zeeofficieren zorgen voor de opvoeding dier kinderen, en leiden ze doorgaans op tot eerlijke lieden der Maatschappij.

— De manoeuvres van de Engelsche vloot besprekende, zegt een Russisch blad: Engeland heeft zijne vloot gemobiliseerd, niet alleen om hulde te bewijzen aan de Koningin maar ook om hare kracht ter verdediging tegen een aanval te beproeven. In het kanaal donderde het zware geschut, dat de Fransche kust er van dreunde; maar bij niemand kwam de vrees op die het Fransche mobilisatieplan aan Duitsche bladen inboezemt. Engeland, zegt verder het blad, heeft zijn sterken rechterarm ontbloot, om Europa te overtuigen dat geen spier of pees is verzwakt. Geene zeelieden van een ander land kunnen zoo volkomen geoefend zijn.

CHINA. — In eene correspondentie aan *Le Temps* wordt verslag gegeven van eene gewichtige gebeurtenis, die onlangs te Pekin heeft plaats gehad, nl. het leggen van den eersten steen eener nieuw te bouwen kathedraal der EE. PP. Lazaristen, Missionarissen uit Frankrijk. De Paters hadden aan het Chinesche ministerie van Buitenlandsche Zaken kennis gegeven van de voorgenomen plechtigheid en de grootwaardigheidsbekleeders ter officiëele bijwoning uitgenoodigd.

De welbekende markies Tseng, vroeger ambassadeur te Parijs en Londen, en de minister Tsjeng, lid van den geheimen raad, verschenen dan ook in officiëele qualiteit, alsook de Fransche gezant Constans en het geheele personeel der Fransche legatie. Na afloop der plechtigheid werd in het nabij gelegen Pothan een collation aangeboden, bij welke gelegenheid Constans een toast uitbracht op den markies Tseng, „wiens tegenwoordigheid bij deze plechtigheid als een onderpand voor de tusschen China en Frankrijk thans heerschende goede betrekkingen" werd aangemerkt. Wederkeerig verkondigde Tseng den lof van Constans „als beschermer der Missionarissen, die de vruchten plukken, van zijn wijs beleid." Zoo is dus Constans, die in der tijd in Frankrijk als Minister van Binnenlandsche Zaken, met de uitvoering der beruchte Maart-decreten belast was, en dus allerwegen de Religieuzen uit hun klooster verjoeg, thans in China gepromoveerd tot „beschermer der Missionarissen!" Zou hij te Pekin zijn Damascus gevonden hebben, als een andere Paulus? Het ware te wenschen; maar waarschijnlijker is, dat hij slechts de gewone dubbele rol speelt der Fransche ambtenaren in het buitenland, waar de Fransche invloed om politieke redenen moet bevorderd worden, door de heilzame werken der Missionarissen.

Te huis vervolgt en verjaagt men hen; maar in den vreemde, waar men hen noodig heeft, treedt men gaarne als beschermer op.

RUSLAND. — Voor de zooveelste maal is weer opnieuw poging gedaan om den Czaar naar eene betere wereld te doen verhuizen, maar ook nu zonder gevolg.

Z. M. die op reis was naar Kopenhagen is aldaar behouden aangekomen en met veel geestdrift ontvangen.

— Met hoogst beleedigende uitdrukking valt het nieuwe orgaan van den Czaar Frankrijk op ongewone wijze aan.

TURKIJE. — De Porte heeft geweigerd Prins Ferdinand te ontvangen.

— Men meldt, dat Turkije een voorstel, door Rusland gedaan, aangenomen heeft, om een voorloopigen Gouverneur naar Bulgarije te zenden, totdat eene nieuwe Sobranje een Vorst op wettelijke wijze gekozen zal hebben.

V. S. VAN N. AMERIKA.—Dr. Sardette, professor aan het priester-seminarie St. Francis in Milwaukee, zal naar Dakota vertrekken om daar als vicaris-generaal van Mgr. den bisschop Marten Marty te fungeeren. Genoemde bisschop heeft de leiding over de Katholieke Indianenscholen in Dakota en heeft reeds herhaaldelijk voor de bondsregeering gewichtige onderhandelingen met de Indianen gevoerd. In het geheel worden omstreeks 4000 kinderen in de Indianen-scholen onderwezen. Het congres heeft voor het regeeringsjaar van 1 Juli 1886 tot 30 Juni 1887 de som van 531.000 dollars voor het onderhoud dezer scholen toegestaan. Aan het hoofd van het Katholieke Indianen-opvoedingswezen staat een bijzonder bureau te Washington, waarvan een wereldgeestelijke, Stephan, directeur is. Sedert vele jaren treedt deze menschenvriend met geestdrift in de voetstappen van den beroemden, voor 14 jaar te St. Louis gestorven Belgischen Indianen-missionaris pater De Smet. De Eerw. heer Stephan heeft, voor dat hij priester werd, in Duitschland zijne opvoeding als civiel-ingenieur ontvangen. Den burgeroorlog maakte hij mede als veldgeestelijke in het leger der Noordelijken en redde op het westelijk oorlogstooneel door het snel en bekwaam slaan van een brug over een sterken stroom eene door den vijand ingesloten en afgesneden afdeeling troepen onder generaal Smith; daarom staat hij bij de hoogste militaire en burgerlijke autoriteiten in groot aanzien.

—De aartsbisschop van Baltimore heeft op verzoek van den Paus aan al de bisschoppen van de Vereenigde Staten geschreven om hen te raadplegen over de plaatsing van de Katholieke universiteit, tot welker oprichting in de Vereenigde Staten men besloten heeft. Vier vijfden der bisschoppen hebben zich voor Washington verklaard.

CHILI. — Den 4n. Augustus jl. is de hoofdstad, Santiago, door een orkaan bezocht. Vele huizen hebben de daken verloren en honderde boomen zijn ontworteld. Deze is de hevigste cycloon, die er sedert 1857 gewoed heeft.

Imprenta de la Libreria de A. Bethencourt é hijos, Curaçao.